

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/129/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200725
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200725.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: R., bytom L., zastúpený advokátkou Mgr. Gabrielou Hlavinkovou, Advokátska kancelária so sídlom 1. Mája 174/13, Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1020506/1/954543/2012/5048-r, č. 1020506/1/954553/2012/5048-r, č. 1020506/1/954572/2012/5048-r, č. 1020506/1/954584/2012/5048-r, všetky zo dňa 24. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/137/2012-71 zo dňa 4. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/137/2012-71 zo dňa 4. septembra 2013 p o t v r d z u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/137/2012-82 zo dňa 7. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 13S/137/2012-71 zo dňa 4. septembra 2013 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky - žalovaného, č. 1020506/1/954543/2012/5048-r, č. 1020506/1/954553/2012/5048-r, č. 1020506/1/954572/2012/5048-r, č. 1020506/1/954584/2012/5048-r, všetky zo dňa 24. apríla 2012, ktorými žalovaný podľa ust. § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní alebo zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil dodatočné platobné výmery Daňového úradu Trenčín č. 645/231/127943/11/Kal, č. 645/231/127948/11/Kal, č. 645/231/127959/11/Kal, č. 645/231/127961/11/Kal, všetky zo dňa 15. decembra 2011, ktorými bol žalobcovi v zmysle ust. § 44

ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 948,48 € za zdaňovacie obdobie august 2009, v sume 950,00 € za zdaňovacie obdobie september 2009, v sume 1.900,00 € za zdaňovacie obdobie október 2009 a v sume 2.851,90 € za zdaňovacie obdobie november 2009. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd uznesením č. k. 13S/137/2012-66 zo dňa 4. septembra 2013 spojil veci vedené na krajskom súde pod sp. zn. 13S/137/2012, 13S/138/2012, 13S/139/2012 a 13S/140/2012 na spoločné konanie a rozhodnutie, s tým, že ďalšie konanie bude vedené až do právoplatného skončenia veci pod sp. zn. 13S/137/2012.

Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného posudzoval v intenciách ustanovení § 49 ods.1, 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods.1, písm. a/ a s § 71 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z. z. alebo zákon o DPH), ktoré citoval a v spojení s § 2 ods. 3,6, s § 15 ods. 5,10,13, s § 29 ods. 1, 8, s § 44 zákona o správe daní a poplatkov.

Krajský súd poukazom na to, že za zákonnú náležitosť žaloby podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku sa považuje tvrdenie žalobcu, že rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 O.s.p.) konštatoval, že žalobca v žalobe takéto tvrdenie neuviedol a jeho námietky týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia ako aj vád, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, majú len charakter všeobecného tvrdenia. Ďalej konštatoval, že správca dane v súvislosti s právnou úpravou podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH posudzoval vznik daňovej povinnosti na strane spoločnosti POPRSKA, s.r.o., avšak daňové orgány netvrdili, že na strane žalobcu bola povinnosť preukázať vznik daňovej povinnosti jeho dodávateľa. Neprihliadol na námietku žalobcu, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzali napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s obsahom spisov. Vyhlásenia žalobcu, že daňové orgány nepostupovali, tak aby ho ochránili pred nezákonnými praktikami podnikateľov, nepovažoval za spôsobilé na zrušenie napadnutých rozhodnutí. Taktiež sa nestotožnil s názorom žalobcu, že daňové orgány pri hodnotení dôkazov nepostupovali podľa § 2 ods. 3 a 6 zákona o správe daní a poplatkov, keď z pripojeného administratívneho spisu je zrejmé že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, jednotlivé dôkazy hodnotil samostatne i v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Mal za to, že daňová kontrola bola u žalobcu vykonaná v súlade s § 15 zákona o správe daní a poplatkov a riadne ukončená protokolom vrátane jeho dodatku č. 1.

Podľa názoru krajského súdu dôvody uvádzané žalobcom nepreukázali, že ide o nezákonne získaný dôkaz, na základe ktorého by boli napadnuté rozhodnutia vydané v rozpore so zákonom. Poukázal na to, že v priebehu kontroly žalobca mal možnosť vyjadrovať sa k zisteným skutočnostiam ako aj vyjadriť sa k protokolu a zúčastniť sa jeho prerokovania v zmysle § 15 ods. 5, 10 zákona a žalobca aj využil svoje procesné práva. Konštatoval, že skutočnosť, že dôkazy neboli hodnotené správcom dane a žalovaným v súlade s názorom žalobcu, nie je dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Ďalej konštatoval, že pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane, musel preukázať svoj nárok, pretože listinné dôkazy, za aké sa považujú faktúry od dodávateľa, samé osebe nie sú bez ďalšieho preukazovania dôkazom o tom, že zdaniteľný obchod bol medzi účastníkmi aj reálne uskutočnený, s poukazom na to, že nesplnenie hmotnoprávných podmienok nie je možné odpustiť a zákonodarca požaduje vzhľadom na ľahkú zneužívateľnosť DPH, aby platiteľ, ktorý si nárok na odpočet uplatňuje, aby preukázal existenciu podmienok uvedených v § 49 ods. 1,2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH.

Krajský súd uviedol, že žalobca neidentifikoval dodávateľa, resp. osobu, ktorá za dodávateľa vystupovala, od ktorej nakupoval tovar a platil za dodaný tovar a služby v hotovosti, konateľka dodávateľskej spoločnosti rozhodne poprela, že za dodávateľa vystupovala, uzatvárala obchody, vystavila faktúry a podpisovala ďalšie listiny súvisiace s deklarovanými obchodmi. Poukázal na to, že žalobca pri uzatváraní obchodov so spoločnosťou POPRSKA, s.r.o. sa nesprával ako podnikateľ dostatočne obozretné a tým sa dostal do rizika, že nevedel preukázať zákonné podmienky pre uplatnený nárok na odpočet DPH, ako aj že dodávateľ POPRSKA, s.r.o., bol v novembri 2009 zrušený, pričom žalobca uplatňoval nárok na odpočet DPH aj za november 2009.

K námietke žalobcu, aby správca dane skúmal aj účet dodávateľskej spoločnosti, ktorý má vedený v príslušnej banke, krajský súd nezistil dôvod, aby sa správca dane zaoberal účtom dodávateľa, keďže za tovar žalobca platil v hotovosti, o čom predložil výdavkový pokladničný doklad.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že správca dane nedoplnil dokazovanie a nevypočul konkrétneho veterinára, ktorý mal vykonávať kontrolu v jeho spoločnosti, keďže výpoveď veterinára nemôže byť odpoveď na otázku, či tovar bol žalobcovi dodaný práve spoločnosťou POPRSKA, s.r.o., považujúc takéto úkony za nadbytočné, nemajúce vplyv na posúdenie nároku žalobcu na odpočet DPH.

Nesúhlasil tiež s námietkou žalobcu, že správca dane vyhľadával len dôkazy týkajúce sa spoločnosti POPRSKA, s.r.o., pričom sám uzatvoril rad ďalších obchodov, o čom svedčí cca. 4000 dodávateľských faktúr. Uviedol, že správca dane vedie daňovú kontrolu a dokazovanie v zmysle §§ 15 a 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, a preto pokiaľ mal správca dane poznatky o spoločnosti POPRSKA, s.r.o. a zameral dokazovanie na uzatvárané obchody práve s touto spoločnosťou, nejde o nezákonný postup správneho orgánu, ktorý by odôvodňoval zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach naň poukázal. Majúc za to, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže v konaní nebol úspešný.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutia žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj rozhodnutia žalovaného považoval za nezákonné, nakoľko sa neriadili smernicou Rady č. 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty a vec nesprávne právne posúdili. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

V dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s judikatúrou ES, smernicou Rady 2006/112/ES z 11. decembra 2006, ktorá platí aj pre Slovenskú republiku a podľa ktorej princípom je - „odpočítanie DPH v zásade nemôže byť zamietnuté z dôvodu nezákonnosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry“. Vytýkal krajskému súdu, ako aj správcovi dane že bezdôvodne neprihliadli na jeho tvrdenia a argumenty uvádzané v žalobe. Namietal, že správny orgán úplne bezdôvodne nebral do úvahy ani jeden dôkaz, ktorý preukazoval, že navrhovateľ mal riadny nárok na odpočet DPH, a súd jeho argumenty ani návrhy na doplnenie dokazovania nevzal do úvahy.

Zopakoval svoje tvrdenie, že je výrobcom produktov potravín zo sóje a sóju, ktorú kúpil od spoločnosti Poprska, s.r.o. aj riadne zaplatil a použil na výrobu potravín, ktorú skutočnosť správne orgánu oznámil a je to preukázané v daňových dokladoch predložených ku kontrole. Namietal, že tým, že správny orgán tento dôkaz nepovažoval za dôležitý, poškodil práva navrhovateľa na spravodlivé konanie a zákonný postup. Tiež namietal, že aj súd uvedený argument účelovo prehliadol, pričom táto informácia je podstatná, odvolávajúci sa na právnu úpravu ustanovenú v § 19 zákona o DPH č. 222/2004 Z. z. Taktiež nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa uskutočnenia predmetného obchodu. Poukazom na to, že základný princíp fungovania DPH je v tom, že platiteľ DPH musí byť plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatého tovaru určeného na uskutočňovanie zdaniteľných obchodov, uviedol, že skutočnosť, že dodávateľ tovarov spoločnosť Poprska s.r.o. nepodávala daňové priznanie a neodviedla štátu DPH, čo vlastne nevedel, lebo daňový úrad o tom nepredložil dôkaz, nie je relevantný dôkaz o tom, že dané obchody navrhovateľa a dodávateľa Poprska s.r.o. neprebehli.

Výslovil názor, že krajský súd nesprávne vyložil pri svojom rozhodovaní ustanovenie § 49 a 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH a nevzal do úvahy fakty, ktoré na pojednávaní prezentoval, resp. zopakoval už uvedené pri daňovej kontrole, keďže od počiatku navrhovateľ tvrdil, že kúpenú sóju od spoločnosti Poprska, s.r.o. použil na výrobu svojich potravinových výrobkov. Mal za to, že nie je možné, aby si štátne orgány a súd vykladali zákon o DPH tak, že navrhovateľ ako odberateľ tovaru je povinný dokazovať existenciu daného obchodu iba a jedine takým spôsobom, že mu tento obchod musí potvrdiť iba a jedine štatutár dodávateľa, keď to zákon nevyžaduje. Dal do pozornosti časť svojho podania na krajský súd, v ktorom sa zaoberal priamo jednotlivými spôsobmi nesprávneho hodnotenia dôkazov správnym orgánom.

Záverom uviedol, že v súlade s platnou judikatúrou nemôže mu byť na ťarchu skutočnosť, že jeho obchodný partner si neplní svoje zákonné povinnosti a nemožno preto označiť jeho konanie a podnikanie

ako neobozretné, poukazom na to, že nemá právne ani finančné možnosti si svojho obchodného partnera preverovať v oblasti platenia DPH, zamestnaneckých a iných zmluvných vzťahov. Žalobca dal do pozornosti Tlačové komuniké Súdneho dvora EÚ č. 85/12 z 21. júna 2012, ktoré priložil v prílohe odvolania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, pretože vec bola posúdená správne po skutkovej ako aj právnej stránke.

V dôvodoch vyjadrenia sa žalovaný nestotožnil s odvolacími námietkami žalobcu. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní uvádza k meritu veci v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho konania krajského súdu. Uviedol, že sa naďalej pridrižiava dôvodov a trvá na svojich záveroch uvedených v preskúmaných rozhodnutiach a vo vyjadrení k žalobe zo dňa 7. novembra 2012. Považoval napadnuté preskúmané rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutia správcu dane vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného správneho orgánu a následne ich zrušenia v spojení s rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmanými rozhodnutiami žalovaný potvrdil rozhodnutia - dodatočné platobné výmery prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Trenčín, ktorými bol žalobcovi vyrobený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 948,48 € za zdaňovacie obdobie august 2009, v sume 950,00 € za zdaňovacie obdobie september 2009, v sume 1.900,00 € za zdaňovacie obdobie október 2009 a v sume 2.851,90 € za zdaňovacie obdobie november 2009.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o vyrobení žalobcovi rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia august až november 2009 v zmysle ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. postupom podľa ustanovení zákona o správe daní a poplatkov.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého

rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal preukázané, že správca dane - Daňový úrad Trenčín, vykonal u žalobcu za zdaňovacie obdobie januára - december 2009 kontrolu dane z pridanej hodnoty, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 645/320/88250/2011/Vask zo dňa 26. septembra 2011, ktorý bol prerokovaný a doručený dňa 7. decembra 2011.

Na základe výsledkov zhrnutých do uvedeného protokolu o daňovej kontrole správca dane - Daňový úrad Trenčín vydal dodatočný platobný výmer č.645/231/127943/11/Kal dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2009 v sume 948,48 Eur. Na základe odvolania žalobcu podaného proti uvedenému rozhodnutiu správca dane žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 24. apríla 2012, č. 1020506/1/954543/2012/5048-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie správca dane.

Daňový úrad Trenčín vydal dodatočný platobný výmer č.645/231/127948/11/Kal dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2009 v sume 950,00 Eur. Na základe odvolania žalobcu podaného proti uvedenému rozhodnutiu správca dane žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 24. apríla 2012, č. 1020506/1/954553/2012/5048-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie správca dane.

Daňový úrad Trenčín vydal dodatočný platobný výmer č.645/231/127959/11/Kal dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2009 v sume 1.900,00 Eur. Na základe odvolania žalobcu podaného proti uvedenému rozhodnutiu správca dane žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 24. apríla 2012, č. 1020506/1/954572/2012/5048-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie správca dane.

Daňový úrad Trenčín vydal dodatočný platobný výmer č.645/231/127961/11/Kal dňa 15. decembra 2011, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2009 v sume 2.851,90 Eur. Na základe odvolania žalobcu podaného proti uvedenému rozhodnutiu správca dane žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 24. apríla 2012, č. 1020506/1/954584/2012/5048-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie správca dane.

Žalovaný v odôvodneniach preskúmaných rozhodnutí vyslovil záver, že správca dane pri výkone daňovej kontroly postupoval v zmysle platných právnych predpisov, vo veci zistil náležité skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, s ktorým sa stotožnil.

Zákonnosť vyššie uvedených rozhodnutí žalovaného je predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej správne súdnictvo.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov ako aj v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostala spornou otázka, či správca dane, ako aj žalovaný vydali vo veci zákonné rozhodnutie, či v dostatočnom rozsahu bolo vo veci vykonané dokazovanie, či nedošlo k porušeniu zásady úzkej súčinnosti a či v súlade s príslušnou právnou úpravou posudzovali reálne uskutočnenie zdaniteľných plnení.

Odvolací súd zdôrazňuje, že účelom daňovej kontroly a daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods.1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje(ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 15 ods. 1,5,6,10,12,13,16 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola

použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len "kontrolovaný daňový subjekt"), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

O výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu, môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamenaná v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Po prerokovaní protokolu protokol podpisuje kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca a zamestnanec správcu dane. Odmietnutie podpisu kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom zamestnanec správcu dane v protokole zaznamená spolu s dôvodom odmietnutia, ak je mu známy. Jedno vyhotovenie protokolu odovzdá zamestnanec správcu dane kontrolovanému daňovému subjektu alebo jeho zástupcovi. Deň prerokovania protokolu sa považuje za deň jeho doručenia. Ak kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca odmietne protokol podpísať alebo prevziať, alebo sa sám alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní protokolu v deň určený vo výzve, považuje sa za deň prerokovania a doručenia protokolu deň, ktorý je určený vo výzve na prerokovanie tohto protokolu. Daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom.

Ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH účinného v rozhodnom čase, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevoze alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do

katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona 222/2004 Z. z., právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ust. § 49 ods. 2, písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z., platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

Podľa ust. § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutí, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutia správcu dane potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žalôb súdom prvého stupňa.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

V preskúmvacom konaní mal odvolací súd preukázané, že žalovaný i správca dane pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či deklarované plnenia boli

uskutočnené. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že vo veci daňové orgány oboch stupňov zamerali dokazovanie jednostranne v jeho neprospech a že vo veci nebol riadne zistený skutkový stav.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vypláva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchody, ním deklarované v daňových priznaniach za sledované zdaňovacie obdobia (august až novembere 2009) na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, sa uskutočnili spôsobom ním tvrdným, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 29 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb., keď ako dôkazy predložil len faktúry a účtovnú evidenciu daňovníka. V tomto kontexte odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Na podporu uvedeného najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sž/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.“

Odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvého stupňa bezdôvodne neprihliadol na jeho tvrdenia a argumenty uvádzané v žalobe. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa jasným a určitým spôsobom uviedol žalobné námietky žalobcu, skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu žalovaného, ako aj svoj právny záver, podľa ktorého nepovažoval žalobné námietky odôvodňujúce zrušenie napadnutých rozhodnutí žalovaného. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že žalobca v žalobe náležite neuviedol dôvody nezákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného, keď uviedol, že daňový úrad nepostupoval správne a zákonne, nakoľko nepostupoval v súlade s § 2 ods. 3, 6 zákona č. 511/1992 Zb. a s § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., keď nevykonával navrhované dôkazy napr. výsluch zamestnanca Štátnej veterinárnej správy, pretože samotné tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré v žalobe napáda, je nezákonné, bez uvedenia konkrétnych dôvodov odôvodňujúcich nezákonnosť rozhodnutia, je nepostačujúce pre súdny prieskum v zmysle §§ 247 a nasl. O.s.p. (druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúca správne súdnictvo.) V danej súvislosti odvolací súd dáva súčasne žalobcovi do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 249 ods.1,2 O.s.p., v zmysle ktorej konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou; žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že správcovi dane poskytol informácie o uskutočnení obchodov s predmetným dodávateľom a dal mu k dispozícii všetky faktúry dodávateľa, obsahujúce všetky údaje, pričom daňový úrad neskúmal ani to, či číslo účtu je pravé, či sú na ňom finančné prostriedky a operácie a nespýtal sa konateľky, či s týmto účtom disponuje, odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že daňové orgány sa argumentmi žalobcu zaoberali a v dôvodoch rozhodnutí sa nimi náležite vysporiadali. Taktiež odvolací súd ako aj súd prvého stupňa nezistil dôvod, aby sa správca dane zaoberal účtom dodávateľa, keďže za tovar žalobca platil v hotovosti, o čom predložil výdavkové

pokladničné doklady.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že správca dane nepostupoval v súlade s § 29 ods.2 zákona č. 511/1992 Zb., keď nevykonával navrhované dôkazy napr. výsluch zamestnanca Štátnej veterinárnej správy, ktorý mal vykonávať kontrolu v jeho spoločnosti, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú ani túto námietku žalobcu, keďže výpoveď veterinára nemôže dať odpoveď na otázku, či tovar bol žalobcovi dodaný práve spoločnosťou POPRSKA, s.r.o., považujúc takéto úkony tiež za nadbytočné, nemajúce vplyv na posúdenie nároku žalobcu na odpočet DPH.

Odvolací súd taktiež nemohol považovať za relevantné tvrdenia žalobcu, že je výrobcom produktov potravín zo sóje a sóju, ktorú kúpil od spoločnosti POPRSKA, s.r.o., aj riadne zaplatil a použil na výrobu potravín, ktorú skutočnosť správne orgánu oznámil a preukázal daňovými dokladmi predloženými ku kontrole, namietajúc, že tým, že správny orgán tento dôkaz nepovažoval za dôležitý, poškodil jeho právo na spravodlivé konanie a zákonný postup, ako aj že súd uvedený argument účelovo prehliadol, považujúc túto informáciu za podstatnú, odvolávajúc sa na právnu úpravu ustanovenú v § 19 zákona o DPH č. 222/2004 Z. z.. Z postupu súdu prvého stupňa a ani z postupu daňových orgánov nevyplýva, že by uvedené tvrdenie žalobcu odignorovali. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa ako aj žalovaný, že samotné toto tvrdenie nie je možné považovať za právne relevantné, pre splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 49 v spojení s § 51 zákona o DPH, v zmysle ktorých pri odpočítaní dane musí daňový subjekt vedieť preukázať oprávnené uplatnenie odpočítania dane. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu ako aj z odôvodnení rozhodnutí daňových orgánov je zrejmé, že správca dane nespochybnil reálnosť uskutočnených zdaniteľných plnení v kontrolovanom zdaňovacom období, ale spochybnil len uskutočnenie zdaniteľných plnení spoločnosťou POPRSKA, s.r.o., keďže pre možnosť uplatnenia si odpočtu DPH zo zdaniteľných plnení nie je podstatné len ich reálne uskutočnenie a daňový doklad od dodávateľa, ale aby k uskutočneniu dodávky tovaru a služieb aj reálne došlo od dodávateľa, ktorý je ako dodávateľ uvedený na daňových dokladoch, čo však správca dane vykonaným dokazovaním žalobcovi spochybnil, resp. vyvrátil. V konaní bolo nepochybne preukázané, že dodávku tovarov dodávateľská spoločnosť (POPRSKA, s.r.o.) reálne uskutočniť nemohla. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt nevedel preukázať, s akou osobou uzatváral predmetný obchod, ktorej meno ani nepoznal, mal evidované len jej číslo v mobilnom telefóne ako diler, ktoré napokon odmietol oznámiť správcovi dane, neexistoval jej oprávnenie vystupovať v mene spoločnosti POPRSKA, s.r.o., ktoré okolnosti dôvodne podmienili pochybnosti správcu dane o faktickom uskutočnení predmetného obchodu, ktoré žalobca predloženými dokladmi ku kontrole nevyvrátil, keď nepredložil také doklady (objednávky, dodacie a preberacie listy a pod.) ktoré by spôsobom vylučujúcich akékoľvek pochybnosti reálne uskutočnenie obchodu potvrdzovali. Z uvedených dôvodov žalobcom namietané nezohľadnenie reálneho uskutočnenia zdaniteľných plnení taktiež ako argument pre zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí neobstojí.

Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v danej veci nepostupoval v súlade so zákonom o DPH a neoprávnene si uplatnil zo sporných faktúr odpočet DPH za zdaňovacie obdobia august až november 2009.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní skutočností rozhodujúce pre správne určenie dane preukazuje daňový subjekt, správca dane navrhované dôkazy len vykonáva, pričom je na jeho úvahe, či vykoná aj ďalšie dôkazy daňovníkom navrhnuté resp. nenavrhnuté, a preto pokiaľ správca dane v danom prípade vykonával dôkazy na preukázanie podnikateľskej činnosti spoločnosti POPRSKA, s.r.o. postupoval v zmysle zákona o správe daní.

Vzhľadom k uvedenému odvolací nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové

zistenia vyhodnotili v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutí žalovaného správneho orgánu a postup im predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutí a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobcovi za zdaňovacie obdobia august až november 2009 vznikla daňová povinnosť, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že uskutočnenie zdanieľných plnení deklarovaných v daňových priznaniach za predmetné zdaňovacie obdobia fakticky nastali, a preto daňové orgány oboch stupňov v preskúmanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane za predmetné zdaňovacie obdobia určili daňovú povinnosť na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňových priznaniach a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250a ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutých rozhodnutí nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 13S/137/2012-82 zo dňa 7. októbra 2013 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 280 eur (70x4) v lehote 10 dní v zmysle položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu sa odvolal žalobca. Navrhoval uvedené uznesenie krajského súdu zrušiť.

V dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie krajského súdu je nezákonné a v rozpore s rozhodnutím o spojení vecí do jedného konania. Tvrdil, že extenzívnym výkladom nie je možné považovať jedno odvolanie za odvolanie voči štyrom rozsudkom a preto nevití dôvod, aby mu bola uložená povinnosť platiť súdny poplatok za odvolanie voči štyrom rozhodnutiam, keď v skutočnosti súd sám spojil štyri návrhy.

Podľa § 2 ods. 1, písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 5 ods. 1, písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods.1,2,3 zákona č. 71/1992 Zb. sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa platí poplatok podľa odseku 2.

Podľa § 12 ods.1 zákona č. 71/1992 Zb. vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon. Vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd. Nesprávne rozhodnutie

o poplatkovej povinnosti v odvolacom konaní zmení alebo zruší odvolací súd aj bez návrhu.

Podľa § 8 ods. 1, 4 zákona č. 71/1992 Zb. poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier.

Podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. sa vyberie súdny poplatok z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ak v písmenách b) až d) nie je ustanovené inak 70 eur.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy poplatková povinnosť poplatníka - navrhovateľa poplatkového úkonu, (§2 ods.1) vzniká podaním návrhu, odvolania, dovolania (§ 5 ods.1) alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Zákonodarca v sadzobníku súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. stanovuje súdny poplatok buď percentom zo základu poplatku (ďalej len percentná sadzba) alebo pevnou sumou (§ 6 ods.1) a v položke č. 10 písm. a/ sadzobníka stanovuje sadzbu súdneho poplatku pevnou sumou 70 eur z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby. Pokiaľ sadzba poplatku je stanovená za konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, rozumie sa tým konanie na jednom stupni a poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2,3.).

Zo spisového materiálu krajského súdu vyplýva, že žalobca sa samostatnými žalobami domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu, ktoré boli zapísané do registra súdu pod sp. zn. 13S 137 až 140/2012. Krajský súd uznesením spojil konania vedené pod uvedenými spisovými značkami na spoločné konanie vedené ďalej pod sp. zn. 13S 137/2012. Spojením uvedených konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu na spoločné konanie súd prvého stupňa sledoval naplnenie zásad súdneho konania (aj preskúmacieho podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku) hospodárnosti a včasnosti vybavenia vecí. Predmetom spojeného konania naďalej ostáva súdny prieskum štyroch rozhodnutí žalovaného a teda aj predmetom poplatkovej povinnosti sú štyri návrhy (žaloby) na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ zákonodarca v sadzobníku súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. stanovuje súdny poplatok za konanie o žalobe (položka 10 písm. a/) pevnou sumou 70 eur a podľa rovnakej sadzby sa vyberá súdny poplatok aj v odvolacom konaní vo veci samej, vznikla žalobcovi ako odvolateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 280 eur (70x4), keďže žalobca podal odvolanie proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu, teda vyjadril svoju nespokojnosť so zamietnutím žalôb súdom prvého stupňa smerujúcich proti štyrom rozhodnutiam žalovaného správneho orgánu.

Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ teda žalobca nezaplatil súdny poplatok za odvolanie splatný podaním odvolania, súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď napadnutým uznesením zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 280 eur (70x4). Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3, veta druhá v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods.1,2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.